

19. Jézus-ima I.

„Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!”

Bevezetésül imádkozzuk el az 53. számú bűnbánati éneket:

*Könyörülj, Istenem, én bűnös lelkemen,
Szánakozz immáron szomorú szívemen,
Haragodnak mennykövét, éles, hegyes törét,
Vedd vissza vétkeim büntető vesszejét.*

A mai témánk az úgynevezett „Jézus-ima”, amely így hangzik: **Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!**

I. Az emberek felé irányulásunk fajtái

1. Alapvetően háromféleképpen viszonyulunk embertársainkhoz.

a) Az egyik az, amikor valakit közömbösen nézünk. Például, nem ismerjük a kétmillió embert, aki a fővárosban él. Akikkel az utcán mégis találkozunk, azok mellett közömbösen továbbmegyünk, mivel számunkra ismeretlenek. Ők is átnéznek rajtunk, nem törődnek velünk.

b) Az emberek felé való irányulásunk második fajtája az, amikor valakit nem szeretünk, keményebb, erősebb szóval: gyűlölünk. Ez már nem közömbös, hanem negatív magatartás.

c) A harmadik pedig – s ez a **mi stílusunk** –, amikor jóakarattal fordulunk embertársaink felé, vagyis **szeretjük őket**.

2. Nézzük meg, hogy **hogyan viszonyulunk embertársaink nevéhez**.

a) Az az ember, akihez nem fűz érzelmi töltet, legtöbbször ismeretlen számunkra, a nevét sem tudjuk. Azzal, hogy a nevét sem tudjuk, már valahol jelezzük azt, hogy nem is fontos, nem is érdekel, hogy kicsoda ő, nem akarunk vele közelebbi kapcsolatba kerülni.

b) Ha egy embertársunk megbánt bennünket, azzal sokszor úgy vagyunk, hogy még a nevét sem akarjuk a szánkra venni. Jézussal is ezt tették. Amikor a tanítványait, Pétert és Jánost a jeruzsálemi főtanács elé idézték, akkor a főtanács vezetői így szóltak: *Megmondtuk nektek, hogy annak az embernek a nevében ne tanítsatok!* (Vö. ApCsel 5, 28). Jézusnak még a nevét sem akarták kimondani!

c) Van olyan magatartás is, hogy akire haragszunk, annak a nevét ugyan kimondjuk, de csak negatív érzelmekkel emlegetjük.

d) Viszont **akit szeretünk, annak a nevét szívesen mondjuk ki**, és nemcsak az ajkunkon hordozzuk, de még inkább a szívünkben. Szívesen idézzük fel a szívünk mélyén a szeretett személyt azáltal, hogy a nevét emlegetjük. Az illető nevének a kimondása ugyanis összeköt vele, mintegy **belevonja az életünkbe**, jelenvalóvá teszi számunkra az illető szeretett személyt.

3. Most próbáljunk néhány olyan személyt találni az életünkben, akinek a neve – ha azt kimondjuk belül a szívünkben – **örömmel tölt el**.

a) A név kimondása által engedjük, hogy a szívünk megteljen azzal a személlyel, testvérünkkel, a teremtménnyel, akit szeretünk! Az illető nevének kimondása szellemi kapcsolatot eredményez. Próbáljuk most megélni velük ezt az összekapcsoltságot! Ez a szellemi kapcsolat a szeretett személyekkel azért lehetséges, mert az ismerés és a szeretet által **valamiképpen életünk részévé váltak**.

b) Ez a kapcsolat kölcsönös, a mi életünk is valamiképpen jelen van az illető személy

lelkében. Mondhatjuk úgy is, hogy nemcsak önmagunkban élünk, hanem az ismeret és a szeretet által – amellyel az a másik ember ismer és szeret minket – mi is ott vagyunk az ő életében!

Próbáljuk érzékelni ezt az összekötöttséget, ezt az egymásba kapcsolódást! Engedjük, hogy ez a szellemi kapcsolat még jobban feltüzesítse bennünk a kölcsönös szeretetet, az egymás iránt érzett örömet.

c) Mondjuk ki Isten színe előtt, tehát szinte imádságszerűen az általunk szeretett testvérek neveit, hogy jobban belevonhassuk őket az életünkbe! Ez a hétköznapi élmény segítsen a természetfeletti személyes kapcsolat felé is!

Ezzel a gyakorlattal nevéket próbáltunk felidézni, hogy személyek jussanak az eszünkbe, és még inkább a szívünkbe.

II. A név

Fontos, hogy ismerjük embertársaink nevét, mert azáltal jutunk személyes kapcsolatba velük. Ez Istennel kapcsolatban is így van.

1. **Mózes** is tudni akarta Isten nevét, Isten pedig nem titkolta el, hanem kinyilatkoztatta: *Én vagyok, aki vagyok!* (Kiv 3, 14), tudniillik aki veled vagyok.

2. **Isten** minket is nevünkön szólít:

a) Először csak Isten teremtménye, **szolgája** lehet a nevünk.

b) Kereszttségünk óta azonban már Isten **gyermek**e lettünk. Ezért **szeressük** nagyon a **keresztnevünket, mert Isten is ezen a néven szólít minket!**

c) Jézus pedig azt mondja rólunk: **barátai** vagyunk (vö. Jn 15, 15).

d) De Izajás próféta beszél még egy névről: *Új néven neveznek majd téged, amellyel az Úr ajka nevez el.* Mi lehet az az új név, amellyel csak Isten illethet minket? Ezt maga az Úr árulja el: *Gyönyörűségemnek foglak hívni* (Iz 62, 4). Ha Isten megvallja nekünk, hogy számára mi, emberek az **Ő gyönyörűségei vagyunk**, hát persze, hogy megdobban szívünk! Azok, akik igazán szeretik egymást, szívesen becézgetik egymást, és olyan nevet tudnak kitalálni, amellyel soha senki más nem szólíthatja őket, csak az, aki a szívük másik fele. Az Úr ilyen becézgető szóval, névvel illet: *Gyönyörűségem!* Hát akkor most és itt az imánkban engedjük, hogy az Úr gyönyörűségét találja bennünk! Fogadjuk be azt a jóindulatot, azt az irányulást, amely Isten szívéből felénk szárnyal! Kitarhatjuk kezeinket az ég Ura felé, de még inkább **a szívünket nyissuk ki Neki!** Engedjük, hogy tekintete – amellyel gyönyörűségét találta bennünk – egyre jobban belénk, lelkünk legmélyére hatoljon!

e) Izajás próféta előbb említett szövegében az Úr még valamit kinyilatkoztat: azt is elárulja, hogy nemcsak *gyönyörűségének*, hanem *menyasszonyának* is fog szólítani minket. Ezt aztán nem akárkinek mondja az ember! Még inkább nem akárkinek mondja Isten! Boldog örömmel tekintünk a mi Urunkra, és engedjük, hogy a szívünk mélyére hatoljon az **Ő szava**, amellyel személyre szólóan csak nekünk mondja – bár ezt mindenhatóságánál fogva **Ő** mindenkivel szemben is személyre szólóan tudja mondani: **menyasszonyom!**

2. Mit mondhat erre az isteni szeretettől megbűvölt emberi lélek? Azt, hogy: **Uram!** Imádságos áhítatban egész lényünkkel mondjuk ki Istennek: **Uram!**

a) Boldogan vágyódhatunk arra, hogy halljuk újra az Úr szavát, amellyel így szólít: **menyasszonyom!** Egész lényünk odaadásával mondjuk ki újra neki: **Uram!** Ezzel a két elnevezéssel most csendben, szeretettel szólítgassuk egymást! Övé az elsőbbség mindenben. Itt is hagyjuk, hogy **Ő** mondja ki először nekünk: **menyasszonyom!**

b) Csakhogy rá kell döbbernünk: mennyire méltatlanok vagyunk erre a nagy-nagy, kitüntető szeretetre! Ezért nagyon alázatosan, bűnbánó lélekkel mondjuk neki: **Uram!**

c) **Ő a hatalmas, Ő, akinek szent a neve** (vö. Lk 1, 49), jól tudja, hogy nekünk gyarló embereknek mennyire fontos, milyen jól esik, hogyha **Ő** így szólít: **menyasszonyom!** Bár látja

kicsinységünket, méltatlanságunkat (vö. Lk 1, 48), mégis mondja: menyasszonyom!

Mi pedig mondjuk nagy-nagy szeretettel: *Uram!* Érdekes módon ezzel is mi leszünk gazdagabbak, mi leszünk boldogabbak, hiszen az *Ő* nevét mondhattuk ki! „Uram, köszönjük, hogy elvállaltál! Uram, köszönjük, hogy magadénak fogadtál, *Uram, Uram, Uram!*”

Ugyanakkor az *Úr* is szüntelenül súgja a szívünkbe: *választott menyasszonyom!*

Mi boldogan elfogadhatjuk Urunknak azt, aki így szólít minket: *menyasszonyom!*

III. A szüntelen ima

1. Jézus *a szüntelen imádságra* buzdít (vö. Lk 18, 1). Az igazságtalan bíró végül is meghallgatta a szegény özvegyet. Nem azért, mert igazságos volt, hanem mert az asszony annyira állhatatosan, folyamatosan kérte: *Tégy nekem igazságot!* (Lk 18,3). De figyelmeztet, hogy a végső ítélet napjára – amikor Isten maga elé állítja az igazakat és a gonoszokat – szüntelen imádsággal kell készülnünk. *Virraszatok és imádkozatok szüntelenül, hogy megmeneküljetez attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfia színe előtt!* (Lk 21, 36)

2. Pál apostol is a szüntelen imádságra buzdít a tesszalóniki hívekhez írt levelében: *Szüntelenül imádkozatok!* (1 Tessz 5, 17).

3. Az egyiptomi remetéik, bármennyire is külön-külön éltek a magányban, vasárnaponként mégis összejártak szentmisére, istentiszteletre. Ismerték egymást, testvéri közösséget alkottak. Amikor az érdeklődők felkeresték ezeket a sivatagi atyákat, akkor szokássá vált ez a kérés: „Atyám, mondj nekem egy igét, amelynek a megvalósításával eljuthatok az örök életre!” **A sivatagi atyák azért tudtak bölcsen szólni, mert sokat hallgattak**, és generációról generációra átadták azt az imaszöveget, amely olyan hatékonyan összekötötte az életüket az Úristennel! Azt ajánlották az őket kérdezőnek: „Imádkozál szüntelen!”

4. Amikor azután a sivatagi atyáktól azt kérdezték: „Hogyan tudok szüntelenül imádkozni?”, akkor ők az úgynevezett **Jézus-imát ajánlották**: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Azt tanácsolták: „Mondd el egyszer, mondd el tízszer, mondd el százszor vagy ezerszer napjában!”

Valóban, **minél többször mondták el ezt, annál jobban beleivódott a lelkükbe** az imádság szava. Nem érte őket más benyomás, mert nem engedték, hogy a külvilágból más impresszió hasson rájuk. Ez a megszólítás – *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* – beleivódott a lelkükbe. Ha gondolataik esetleg elkalandoztak volna, lelkük akkor is ezt a mélyen betáplált mondatot hozta ki magából: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* Kérték: *Irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*

5. Ez az imádság nem csupán elénk állítja bűneinket, amelyek miatt rászorulunk Isten irgalmára, hanem **levonzza hozzánk, szegény bűnösökhöz Istent**, a végtelen, hatalmas nagy Urat, aki szívesen megbocsát és irgalmaz, mert szeret!

IV. A Jézus-ima a szívünk mélyére engedi a hatalmas Istent!

1. Ez az imádság az **evangéliumból ered**. Jézus nemcsak a szüntelen imádságot parancsolta (vö. Lk 18, 11), hanem a vámos szavaival annak módjára is megtanított minket. A vámos ugyanis *a templomban hátul állt meg, szemét az égre sem merte emelni, és csak így imádkozott: Irgalmazz nekem, Uram, szegény bűnösnek!* *Úr Jézus megdicsérte ezt az imafajtát. Ezt mondta: A vámos megigazult, tehát megbékélt, megtisztult, irgalmat nyert lélekkel ment haza* (Lk 18, 13-14).

A jerikói vak – akit Jézus meggyógyított – szintén ezt kiáltozta: *Dávid fia, könyörülj rajtam, irgalmazz nekem!* (Vö. Lk 18, 38). A keresztények imádságában ebből az

imaformából alakult ki a még nagyobb vallomás: *Isten Fia, irgalmazz nekem!*

2. Ez az imádság azért nagyon értékes, mert a **végtelen Istent és minket, a mérhetetlenül bűnös embert kapcsolja össze.**

Amikor kimondjuk Isten Fia nevét, akkor odaszenteljük Istent az életünkbe. Amikor a nevét kimondjuk, akkor az Ő lényét, Őt magát is kimondjuk, és ezzel jobban tudatosul számunkra, hogy jelen van!

Isten nevének, lényének kimondása, életünkbe szentelése által

- Istennel töltjük be az ajkunkat,
- Istennel töltjük be a gondolatainkat,
- Istennel töltjük be a vágyainkat, de még inkább
- Istennel töltjük be a szívünket!

Minél többször mondjuk ki a végtelen nagy Isten nevét, annál inkább személyes élményünké lesz a nagy Jelenvaló! Szellemi képességeink – az ismerés és az akarás – által megragadhatóvá, mintegy megtapasztalhatóvá válik számunkra az Istentől való betöltöttség, megtapasztalhatóvá lesz jelenlétének, bennünk lakásának a kinyilatkoztatása (vö. Jn 14, 21).

Az Ő nevének kimondásával, segítségül hívásával átprogramozódik az életünk!

3. Nézzük részletesebben a Jézus-ima megszólításait!

– **Uram!** Ebben a megszólításban benne van annak elismerése, hogy Ő a teremtő Úr. Ő az a hatalmas, nagy Isten, aki nagyobb nálunk, aki parancsolhat nekünk, aki Úr fölöttünk. Benne van a lélek szerelmes mozzanata is, amellyel előbb Ő nevezett minket *gyönyörűségének és menyasszonyának*, mi pedig *Urunknak* valljuk Őt. Jaj, de sokszor kell még ezt a megszólítást mondanunk: *Uram, Uram, Uram!* – hogy valamit fel tudjunk fogni ennek az édességéből! Csendben mondjuk, szenteljük bele az életünkbe: *Uram!* Egy élet kevés ahhoz, hogy igazán, mély átéléssel tudjuk kimondani neki: *Uram!* De csak próbáljuk, gyakoroljuk: *Uram!*

– Szólítsuk azzal az elnevezéssel, amellyel az angyal nevezte még fogantatása előtt: **Jézus**, héberül *Jehosuah* (Lk 1, 32). Ez szó szerint azt jelenti: Isten a Megmentő, Szabadító, az Üdvözítő. *Jézus, Te vagy az én megmentő, szabadító Istenem! Uram, Jézus, Uram, Jézus!*

– Tegyük hozzá e csodálatos megszólításhoz az Ő hivatását kifejező nevét: héberül *Messias*, görögül *Chrisztosz*, latinul *Christus*, magyarul **Krisztus**, azaz **Fölkent**. Te vagy az, akit a Mennyei Atya elküldött és fölkent a Szentlélek, hogy megszabadíts minket a bűntől, hogy összetörd a gonosz lélek hatalmát, hogy Te uralkodj el bennünk: *Uram, Jézus Krisztus!*

– Nem győzünk betelni Urunk kiválóságának felsorolásával. Nemcsak azt mondjuk neki: *Uram, Jézus Krisztus*, hanem azt is, hogy: **élő Isten Fia!** Te vagy az Isten Fia, az Atya Egyetlenje és a mi Egyetlenünk! Ugyanazt mondhatjuk neki, mint amit a Mennyei Atya: *Én Egyetlenem!*

Tehát nem akármilyen Isten a mi Urunk, hanem **Ő az élő Isten!**

Ahogy Mózesnek mondta, hogy *Én vagyok az, aki vagyok!* (Kiv 3, 14) – szemben a földi istenekkel, akik nincsenek –, úgy most éljük át, hogy a mi Istenünk az, aki él, akiben nekünk is életünk van, mert Ő adott nekünk is életet! *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!*

Éljük át azt a végtelen nagyságot, amit ez a néhány szó jelent! Éljük át azt, akit kifejez ez a név: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!*

Persze, hogy akinek az életét betölti az Úr, Jézus Krisztus, az élő Isten Fia, annak van élete, annak van örök élete! (Vö. Jn 17, 2-3).

Csak hát mi, méltatlan, parányi teremtmények olyan messze vagyunk ettől a szent, végtelen nagy Élettől! Csupán az Ő könyörületes irgalmára számíthatunk, vagyis arra, hogy **lehajol hozzánk** – otthonát, mennyei otthonát vesztett kicsiny síró gyermekeihez –, **letörli könnyeinket, és irgalmas szeretetével megcirógat!**

– Bárcsak legalább egyszer tudnánk igazán kidagogni, hogy *irgalmazz nekem!* Ez a kérés megindítja Isten szívét! Ha megvalljuk, hogy szegény bűnösök vagyunk, és kérjük:

irgalmazz nekem, szegény bűnösnek, mert már annyi mindent elkövettünk Ellened, akkor Ő nemcsak a könnyeinket, hanem a vétkeinket is letörli! A bűnbocsánat szentségében megtisztítja lelkünket, lehajol hozzánk, sőt magához emel! Boldogan hagyjuk, hogy emeljen, szívére öleljen, egészen betöltsön minket irgalmával!

Volt, aki a remeték tanácsát követve próbálta napjában több százszor, **több ezerszer** is kimondani: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Azután egyszer csak rájött, hogy nemcsak az ajkával meg az értelmével kell kimondani ezeket a szent szavakat, hanem a **szívével is!**

Ám végül is nem a mennyiség számít, hogy hányszor mondjuk ki, hanem **a minőség**. Vagyis az **a szeretet számít**, ahogyan kimondjuk! De jó lenne eljutni odáig, hogy elég lenne napjában csak egyszer kimondani: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!* Akkor ez a kimondás és szeretés reggeltől estig tartana, s **az Ő hatalmas nagysága, és irgalmas szeretete betöltené egész napunkat!**

Szítsuk a szívünk szeretetét – a meleg kitágítja a testeket –, s minél nagyobb lesz szívünk befogadóképessége, annál többet tudunk befogadni Isten irgalmából, annál jobban tudjuk befogadni az irgalmas Istent! Ő azzal az új névvel nevez majd, ahogyan Izajás prófétánál kinyilatkoztatta: *Gyönyörűségem! Menyasszonyom!* Mi pedig visszalitániázzuk neki és megvalljuk: *Gyönyörűségem! Uram!*

Befejezésül imádkozzuk el az 58. számú éneket:

Bűnbánóknak menedéke!

Trónusodhoz eljövünk.

Ah! mert máshol nincs üdv s béke,

Jézus, irgalmazz nekünk!